

[Finansministeren.]

1969-70 har man skærpet stillingskontrollen, og den er nu henlagt til finansministeriet, således at den varetages i forbindelse med bevillingskontrollen.

Fra og med finansåret 1970-71 indføres tillige de såkaldte personalelofter, der angiver maksimum for, hvor mange nye stillinger ministerierne kan søge.

For at disse foranstaltninger skal blive effektive, har man måttet skærpe kontrollen med den arbejdskraft, der anvendes af de enkelte institutioner. Midlet hertil er de personaleoversigter, der er opført i anmærkningerne til finanslovforslaget. Disse oversigter blev første gang indført i finansåret 1965-66 og var da behæftet med en del fejl, men det er nu lykkedes at få brugbare oplysninger om den del af personalet, der lægger sin hovedarbejdsindsats i statens tjeneste. Derimod har det voldt vanskeligheder at få en præcis registrering af arbejdsindsatsen for den del af personalet, der arbejder på deltid, og man har derfor valgt den summariske fremgangsmåde, at man ikke i opgørelserne optager det personale, hvis arbejdstid udgør mindre end 50 pct. af normal arbejdstid. Omvendt regnes de ansatte, der arbejder på mere end 50 pct. af normal arbejdstid, som fuldt beskæftigede. Man fandt det altså ikke praktisk at have en række brøker med i systemet.

I en situation, hvor man strammer mulighederne for personaleudvidelser, kan ordningen indebære, at en styrelse til udfyldelse af en stilling vil foretrække den person, der kan have fuld arbejdstid, fremfor den, der kun ønsker f. eks. totredjedelsbeskæftigelse. Dette må ud fra spørgerens synspunkt betragtes som en uheldig virkning af systemet. Heroverfor må på den anden side fremhæves, at styrelserne står frit over for at antage personale med under 50 pct. arbejdstid. Man er ikke her hæmmet af stillingsantal og personalelofter. Kun størrelsen af den bevilling, man har til rådighed, er afgørende.

Jeg er villig til at se på, om systemet kan gøres mere nuanceret, uden at der derved sker en svækkelse af den restriktive holdning over for personaleforbruget. Afgørende herfor vil bl. a. være udviklingen af den moderne datateknik.

Af *Ivar Nørgaard* til ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (17. februar 1970):

„Kan ministeren give nogen forklaring på, at der ved indplaceringen af børnehavveklasseledere i forbindelse med den nye tjenestemandsslov ikke er blevet optaget forhandling med de implicerede eller deres organisation, og hvad agter ministeren at gøre for at søge den nu indledte konflikt afviklet?“

Begrundelse.

Den af børne- og ungdomsforsorgens personaleforbund iværksatte blokade mod samtlige børnehavklasser uden for Københavns kommune begrundes med, at der ikke inden indplaceringen har været optaget forhandlinger med denne gruppe af pædagogiske medarbejdere i folkeskolen, og at man heller ikke på senere tidspunkter fra regeringens side har villet tage hensyn til organisationernes synspunkter.

Det må være af central betydning at få klarlagt baggrunden for den nu indledte konflikt, som synes at være forårsaget af manglende lyst og evne til at tage de ansatte med på råd i spørgsmål om deres egne ansættelsesvilkår.

Minister for statens lønnings- og pensionsvæsen *Hastrups* svar (24. februar 1970):

Efter ret langvarige forhandlinger opnåedes der i 1968 enighed om, at børnehavveklasseledere, indtil stillingerne kunne normeres som tjenestemandstillinger i folkeskolen, skulle aflønnes efter den for tjenestemænd i 7. lønningsklasse gældende bruttoløn. De nærmere regler blev fastsat i undervisningsministeriets cirkulære af 6. august 1968 om ansættelsesvilkårene for ledere af børnehavklasser i folkeskolen.

Under forhandlingerne i tjenestemandskommissionen var man opmærksom på den omhandlede stillingskategori, men da spørgsmålet om klassificering af børnehavveklærerinder inden for børne- og ungdomsforsorgen ikke var tilendebragt ved afgivelsen af kommissionens 3. delbetænkning, fremsatte kommissionen intet forslag til klassificering af stillingerne som børnehavveklasseledere i folkeskolen. Der var imidlertid i